

קדושת לוי פרשת ויגש

אך יבואר הכתוב ונתתם חמשיית לפרעה כי ידוע בשם אדוני מורי ורבי מ' דוב בער וצ"ל על הפסוק (תהלים קמה, יט) רצון יראיו יעשה שהקדוש ברוך הוא עושה רצון ליראיו שיבקשו ממנו על הטובה ולזה כשהקדוש ברוך הוא רוצה להשפיע טובות על ישראל שולח הרצון בכדי שיבקשו ונמצא יש בכאן שני בחינות בנתינת הטובות אחד מה שהקב"ה שולח הרצון בכדי שיבקשו ממנו והבחינה הב' הוא הבקשה עצמה וזהו הרמז בגמרא (יבמות לד.) אין אשה מתעברת מביאה ראשונה כי ביאה הוא מלשון התחברות וישראל המקבלים שפע מהבורא ברוך הוא נקראים בבחינת אשה כי להטובה הוא שני בחינות כנ"ל אבל כשהקדוש ברוך הוא רוצה שיבוטל גזירה רעה מעמו ישראל על ידי בקשת הצדיקים על זה אינו משפיע לו הרצון בפירוש שיבקשו על זה רק רמז מרמז לו כמו במשה רבינו ועתה הניחה לי עיין ברש"י רמז כנ"ל וזהו הרמז תמר מיעכה באצבע (שם) הרמז אל הדין כי תמר מורה על דין כביכול כשהקדוש ברוך הוא רוצה שיבוטל הגזירה רעה מעמו ישראל על ידי בקשת הצדיקים ועל זה מרמז הגמרא באצבע כלומר אינו שולח לו הרצון בפירוש על זה כמו על הטובה רק רמז מרמז כמו במשה רבינו עליו השלום והנה אלו שני

עניין: אין אשה מתעברת מביאה ראשונה

שער הכוונות כוונת ק"ש דרוש ו'

וכבר הודעתיד במ"א צענין מליאות מ"ן מה עניינס והוא כי צעת בעילה וביאה ראשונה צדיק צה בעלה באתחיה רוחא חדא ליליה והוא רוחא אשתאר תמן צה תדיר וזהו הטעם שאין האשה מתעברת מביאה ראשונה לפי שבתחילה צביאה ראשונה ה' כריך לעשותה כלי לקבל הטיפה העליונה ולכן צביאה ראשונה עושה אותה כלי ומסס והלאה כל שאר הבעילות הם מלטיירו' ונעשות בחי' נשמות וולדות ע"י ההוא רוחא דצדיק צה צביאה קדמאה וזהו משרז"ל אין האשה כורתת ברית אלל למי שעשהא כלי והוא ההוא רוחא דצדיק צה :

והנה כל הבנים הנולדים משם ואילך הם נעשים ככה ההוא רוחא דצדיק צה בעלה וכולם לוקחים דבר מועט ואיזה נינוץ מן ההוא רוחא עד שנקלם ההוא רוחא וכיון שנקלם ההוא רוחא ולא נשאר באשה כלום מן ההוא רוחא אין האשה יולדת עוד. וזהו הטעם שאדם חייב כבוד לחיו הגדול כמ"ש רז"ל את לרבות אחיך הגדול. והטעם הוא כי הנה לחיו הגדול הוא לוקח בתחלה עיקריות ההוא רוחא. והאח הב' נוטל מה שהשאר לחיו הגדול ונמצא שהשני טפל לראשון ועד"ז האח הג' טפל לב' אחים הראשונים לפי שלוקח השני טפל מה ששאר. והנה

שער הכוונות דרושי הלילה דרוש ג'

כל הטיפות של שאר הביאות היו נפסדות ומחצטלות ולכך אין האשה מתעברת מביאה ראשונה כי הטפה הראשונה עושה אות' כלי ואחר היות שם כלי אז שאר הטיפות של אחר כך מלטיירות שם ומתעברות. והנה בזמן הראשונים היו מוליאים הבחולים באצבע והיו ממעכין ביד והטעם היה כדי שגם הביאה ראשונה לא תהיה לבטלה והיו מחקנין הכלי שזה באצבע כדי שתעבר גם מביאה

רבי צדוק הכהן ליקוטי מאמרים אות טז

ובמצרים שירה לשון נקיבה, היינו כמו שאמרנו (ברכות ס, א) אשה מזרעת תחילה יולדת זכר, מה שאין כן במצרים היה איש מזריע תחלה האתערותא דלעילא קודמת, ואתערותא דלעילא ודלתתא הם מיין דוכרין ומיין נוקבין כידוע. ובתשרי בבנים ואבות עצמם היה הדכורא קודם, דהיינו לעולם כח הפועל ואחר כך הנפעל, רק שאתערותא דלתתא קדמה לאתערותא דלעילא. ולכך נקרא גם כן גאולה עתידה למעני למעני לעשה, כי מאין נולד האתערותא דלתתא והתעוררות הרצון בהם, זהו גם כן מה' יתברך וכח הפועל שבנפעל הוא

ה' יתברך הפועל הכל. וכידוע דשם ב"ן שהוא מיין נוקבין מקבלת האשה מבעלה בשעה שעושה אותה כלי, דלכן אין האשה מתעברת מביאה ראשונה שאין לה מיין נוקבין וכמו שכתב בעץ חיים שער מיין נוקבין (לט, ז), ויהיה הגאולה על ידי ה' יתברך.

[סא] מה שאין כן גאולת אסתר היתה הגאולה בגלוי רק על ידי אסתר, ולא נגלה כלל שרק יד ה' עשתה זאת כבמצרים, שהוא ראש כל הנסים ואסתר סופן כמו שאמרנו ביומא (כט, א), וכמו ניסן ראשית השנה ואדר סופה. וסוף מעשה במחשבה תחילה, פירוש דבוק בעומק ראשית הקודם לתחילת המחשבה, בסוד אשת חיל

